

Kogel

‘Hij was meteen dood. Nee, hij heeft niet geleden.’ De rechercheur zegt het wat bedremmeld. Hij staat bij de deur in een om zijn taille gesnoerde trenchcoat en ziet eruit als een kind in de jas van zijn vader.

Ze vraagt hem binnen met de woorden “of hij wat wil drinken”. Op de bank probeert hij de kop koffie op het schoteltje in balans te houden, schraapt zijn keel en vertelt haar wat er gebeurd is. Hij zegt dat ze nog wel op het bureau wordt verwacht voor een officiële identificatie. Hij zegt ook dat er nog een hoop giswerk is, dat ze nog niet weten wat er precies is gebeurd. Er is voorlopig maar één ding zeker: hij is zo dood als een pier. Maar dat formuleert hij natuurlijk anders. Het hele opsporingsteam is er nu mee bezig. Het is gevoelige materie en ze willen eruit zijn vóór de media hun onzin beginnen uit te kramen.

Hij brengt de kop naar zijn mond en drinkt.

Welke media, vraagt ze zich af. Ze verschuift de zakdoek die ze al enige tijd voor haar neus gepropt houdt, droogt haar onzichtbare tranen en gluurt naar de agent vanonder haar wimpers.

‘Smaakt de koffie?’

Er verschijnt een grijns op zijn gezicht.

‘Heerlijk, beter dan dit bestaat niet.’

Met een schok realiseert ze zich dat hij op een jonge versie van haar man lijkt: dat hoofd met die rechtopstaande stugge haren, de volle lippen, de neus die gebroken is geweest.

Voordat ze getrouwd waren plaagde ze haar man er altijd een beetje mee, zei dat ze dacht verloofd te zijn met een goed opgeleid iemand in plaats van met een ordinaire bokser. Hij was er nooit op ingegaan, had alleen een beetje gelachen. Ja verdomd, met precies zo’n zelfde grijns.

Dat met die neus, hoe dat zat, had hij haar pas verteld na hun huwelijk.

Het was iets heel banaals geweest. De eerste keer dat hij een meisje zoende in een wc, tijdens een dansavond, was het gebeurd. Na de zoen, die voor hem een overweldigende eerste ervaring was, had ze haar hoofd achterover gegooid en, “god -hij kon er nog niet overuit- wat een prachtige hals had die vrouw”, hem op zijn knieën geduwd. In die houding bleef hij in aanbidding naar haar staren en toen de vrouw omlaag keek omdat het haar te lang duurde en zijn blik zag, ontstak ze in woede.

‘Idioot, snap je het dan niet!’ Ze gooide met kracht haar knie omhoog, hem bloedend en kreunend achterlatend.

Het had haar vertederd, toen, en ze was zelfs even boos geworden op “dat mens” die hem dat had aangedaan. Later, toen ze hem beter leerde kennen, had ze de vrouw wel begrepen. Hij kon zo aarzelend, zo weinig doortastend zijn, zo dromerig ook. En helemaal geen vechter voor een leven dat iets moest voorstellen.

Dat ze hier woonden in dit prachtige huis kwam alleen maar dankzij haar harde werken en natuurlijk dankzij Kogel.

Kogel komt in hun leven na vijf jaren huwelijk, die zoals haar moeder dat uitdrukte, “ongezegend” bleven. In het begin is ze teleurgesteld, maar als ze bedenkt dat het een zoon kan worden en hij op zijn vader lijkt... Dan heeft ze twee van die slomerikken in huis. En als het een dochter wordt, die meer op haar zal lijken, dan krijg je jaloers gedrag.

Ze heeft ook niet de behoefte gevoeld om aan een nageslacht “te werken” middels kunstmatige inseminatie of draagmoederschap en bij een geadopteerd kind weet je al helemaal niet wat je in huis krijgt. Dan kan je beter een hond nemen. Wel een hond met een stamboom natuurlijk.

Ze bestudeert allerlei boeken en struint het internet af. Ze vergelijkt de verschillende soorten, bekijkt karaktereigenschappen, weegt voor- en nadelen af van grootte en beharing en komt tenslotte tot de conclusie dat het een middelgrote kortharige windhond moet worden. Een raszuivere, die ook nog wat opbrengt bij het rennen, want ze zijn duur in aanschaf en onderhoud. Ze kiest voor een Saluki, een witte Arabier, een sierlijke windhond uit de woestijn.

Op de foto's is te zien dat zijn lijf slank en glad is en aan zijn staart en lange oren wapperen zachte veerachtige haren: een waarlijk gevederde vriend.

Ze geeft de voorkeur aan een mannetje, omdat ze een onafhankelijker karakter hebben. Op zijn stamboom ziet ze de naam van de overovergrootvader: Allah alkahim sureat alfadam albayda alrasas almutawahij. Zijn eigen stamboomnaam is James Peter van Zuilenvoorde tot Zandvoort, weliswaar telg uit een Arabisch geslacht, maar één die zo te zien al twee generaties in Nederland verblijft. Ze zoekt de vertaling van de overovergrootvaders naam op Google en vindt: door God gezonden wijze witte, snel als gloeiend lood.

Vanaf het moment dat hij bij hen naar binnen danst is ze verliefd. Als ze de eerste keer met hem in de velden loopt en de trefzekere snelheid ziet waarmee deze volbloednazaat van zijn edele vaders op konijnen jaagt, denkt ze dat de naam James toch echt niet bij hem past. Hij is geen butler. Ze denkt aan het gloeiende lood van de voorvaders naam en dan schiet haar zijn perfecte naam ineens te binnen: Kogel.

Haar hond, haar grootste schat.

Hoewel haar man liever een andere soort hond gekozen had, heeft hij schik in het dier. Zeker in het begin. Hij laat hem vaak uit en naar het lijkt worden de uitjes steeds langer. Om erachter te komen wat ze uitspoken zegt ze pruilend, alsof ze zich in de steek gelaten voelt, waarom de wandeling toch zo lang moest duren. Haar man haalt vermoeid zijn schouders op.

‘Kogel luistert niet als ik hem roep om naar huis te gaan. Ik heb van alles geprobeerd, straffen of paaien. Hij kijkt me aan met een blik die ik niet begrijp. Als hij me al aankijkt. Hij komt pas als hij moe is, hijgend met zijn tong als een vlammeende lap uit zijn bek.’

‘Het is ook een hond met karakter.’ Ze probeert haar stem niet al te triomfantelijk te laten klinken. Ze zorgt altijd dat Kogel honger heeft, zodat hij tijdens de wandeling met haar man wel móet jagen. Ze zegt nooit dat ze de hond prijst als hij zo lang is weggebleven. Ze neemt het op de koop toe om zijn bebloede bek steeds weer zorgvuldig schoon te poetsen.

Dat is haar manier en zo kan zij haar gang gaan en is ze even van de aanwezigheid van haar man bevrijd. Ondertussen maakt zij zich ook verdienstelijk in de windhonden-vereniging. Zij doet de administratie van de winsten en verliezen bij de rennen. Het geeft haar macht en aanzien in deze mannenwereld. Ze heeft minnaars -de voorzitter en de secretaris van het bestuur heeft ze al gehad- maar behalve een enkele wip houdt ze het daarna voor gezien. Ze bindt zich aan niemand. Zo een heeft ze thuis al zitten, want ze weet dat stoere mannen veranderen in helden op sokken als je ze in huis haalt. Dan verliezen ze haar respect. Er is nu maar één echte man in haar leven, helemaal op haar gericht en toch een die niet met zich sollen laat: Kogel.

Ze schrikt op uit haar gedachten. De rechercheur heeft zijn koffiekop geleegd en zet het met schotel en al voorzichtig op het glazen tafelblad. Hij kucht en verheft zijn stem.

‘Heeft de hond ooit iemand aangevallen?’

Ze kijkt hem verbaasd aan.

‘Nee, natuurlijk niet. Het is een jachthond, geen moordenaar, geen bull -haar lippen vervormen zich alsof ze iets smerigs proeft- terriër.’

Dan dringt het tot haar door.

‘U denkt toch niet dat...’

‘Alles wijst erop dat de hond de schuldige is.’

‘Kogel? Onmogelijk! Waar is hij eigenlijk?’

‘Die zit voorlopig bij ons op het bureau.’

Kogel is dus opgepakt. Gekker kunnen ze het niet maken. Haar hart begint sneller te slaan.

‘Ze zijn claustrofobisch’, zegt ze, ‘dat zit in hun aard. Het zijn woestijdieren.’

De rechercheur kijkt haar aan.

‘Maar uw man...’

‘Het is zijn eigen schuld.’ Ze zegt het hard. ‘Hij had Kogel niet tegen zijn zin mee moeten nemen. Daar houdt zijn soort niet van. Ik heb het hem zo vaak gezegd. Laat dat beest met rust. Maar nee hoor, hij wilde hem apporteren leren; met balletjes en stokken spelen en al die onzin. Maar daar is Kogel veel te goed voor. Die moet je laten gaan. Altijd kwam hij wel met iets thuis: een veldmuis of een konijn, soms een wasbeer. Hij had gewoon naar mij moeten luisteren!’

Ze staat op, pakt de kop en schotel en loopt naar het midden van het kookeiland.

Met een harde klap laat ze alles in de natuurstenen spoelbak aan gruzelementen vallen.

Haar knieën beginnen te beven en ze moet de rand van het werkblad pakken om te kunnen blijven staan. ‘Ik had beter naar hem moeten luisteren.’

De rechercheur staat ook op, strijkt zijn jas glad en grijpt zijn hoed. Dan dringen haar woorden pas tot hem door.

‘Naar wie?’

‘We voerden gesprekken, weet u.’

Hij tikt met zijn wijsvinger tegen zijn slaap, doet alsof hij krabt en laat het gebaar dan soepel overgaan in het opzetten van zijn hoed.

‘Gaat het wel, mevrouw? Als u iemand nodig heeft om mee te praten, belt u dan dit nummer.’

‘Wanneer mag hij weer thuiskomen?’ Haar ogen staan hol.

‘Daar wordt pas een beslissing over genomen als alles helder is.’ Hij knikt en als hij de deur achter zich dichtgetrokken heeft laat ze zich op het tapijt zakken, op handen en knieën, buigt haar hoofd naar omlaag en glijdt met haar wang door de wollige krullen. Zachtjes begint ze te huilen.